

Κοινή επιμέλεια / φροντίδα:

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ στις διάφορες οικογενειακές δομές

Η σημερινή κατάσταση όσον αφορά την ρύθμιση της κατοικίας των παιδιών των χωρισμένων ζευγαριών

Του **Vittorio Vezzetti**, Παιδίατρου ASL Βαρέζε, Επιστημονικού Σύμβουλου της Ιταλικής Εθνικής Ένωσης Επαγγελματιών Οικογένειας.

Το πρώτο Ιταλικό ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΑΡΘΡΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ του παιδιού όταν χωρίζουν οι γονείς

Από το επίσημο περιοδικό της Ιταλικής Εταιρείας Προληπτικής και Κοινωνικής Παιδιατρικής, Μάρτιος 2012.

Περίληψη:

Παρά την θέση σε ισχύ, πριν από έξι χρόνια, του νόμου 54/06 που εισήγαγε την κοινή επιμέλεια / φροντίδα (βλ. κατωτέρω ορισμό), στην Ιταλία (όπως σχεδόν σε όλη την Ευρώπη) παραμένει κοινό, όταν χωρίζουν τα ζευγάρια η επιμέλεια / φροντίδα ν' ανατίθεται σε έναν από τους γονείς. Αυτό έχει σοβαρές ψυχολογικές και σωματικές επιπτώσεις στα εμπλεκόμενα παιδιά.

Αυτό το άρθρο, από τον Ιταλό παιδίατρο και συγγραφέα του βιβλίου για το διαζύγιο "*Nel nome dei Figli*" («Στο όνομα των παιδιών») Vittorio Vezzetti, εξετάζει τη διεθνή ιατρική βιβλιογραφία σχετικά με αυτό το επίμαχο θέμα, προκειμένου να καθορίσει την καλύτερη επιλογή για τα πληττόμενα παιδιά, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις πιθανές κοινωνιολογικές προκαταλήψεις.

Το άρθρο εξετάζει τις πιο σημαντικές διεθνείς επικυρωμένες στατιστικά έρευνες, συμπεριλαμβανομένων αυτών των Sarkady (22.300 παιδιά), Bauserman (2.660 παιδιά), Jablonska - Lindbergh (15.428 παιδιά), Κοινωνία των Παιδιών (184.496 παιδιά) και, τέλος, επίσημες εκθέσεις της Αυστραλιανής Κυβέρνησης (πάνω από 70.000 οικογένειες).

Αυτό το άρθρο μπορεί να αποτελέσει ένα στατιστικά επικυρωμένο επιστημονικό κείμενο το οποίο μπορεί να υποβληθεί προς το Δικαστήριο, τις κοινωνικές υπηρεσίες, τις συνεδρίες ψυχολογικής βοήθειας, για να υποστηρίξουν την έννοια της **κοινής εναλλασσόμενης επιμέλειας / φροντίδας** και προκειμένου να επιτύχουν το βέλτιστο αποτέλεσμα για τα παιδιά στα πλαίσια παιδοψυχιατρικών εκτιμήσεων σε υποθέσεις οικογενειακού δικαίου.

Λέξεις-κλειδιά

νόμος 54/06, κοινή επιμέλεια / φροντίδα, αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα, διαζύγιο

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τον Φεβρουάριο του 2006, μετά από μια μακρά και έντονη συζήτηση, το Ιταλικό κοινοβούλιο ψήφισε τον νόμο της κοινής - επιμέλειας / φροντίδας (no.54/06) [*σημείωση του μεταφραστή*¹]. Αυτό αρχικά θεωρήθηκε από πολλούς σαν ένα πραγματικό βήμα προς τα εμπρός όσον αφορά την προστασία των παιδιών και την ορθή εφαρμογή της **Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα του Παιδιού** (Νέα Υόρκη 1989), όσον αφορά το δικαίωμα του παιδιού και στους δύο γονείς. Ωστόσο, τα τελευταία έξι χρόνια έχει αποδειχθεί ότι ο νόμος είναι ανεπαρκής για την επίτευξη των στόχων της Σύμβασης. Στην πράξη, έξι διαφορετικά νομοσχέδια που απέβλεπαν στην βελτίωση της νομοθεσίας έχουν κατατεθεί στο κοινοβούλιο.

Η Γερουσιαστής **Emmanuela Baio**, μέλος της Επιτροπής για την Παιδική Ηλικία, και συν-εισηγήτρια του νομοσχεδίου, γράφει στον πρόλογο του βιβλίου **Στο όνομα των παιδιών** : "*Για τους ανθρώπους σαν εμένα, συν-εισηγήτρια του νόμου, που ειλικρινά πιστεύω βαθιά στον νόμο της κοινής επιμέλειας / φροντίδας,*

¹ Για πληρέστερη απόδοση στα ελληνικά μεταφράζουμε τον όρο *custody* ως επιμέλεια / φροντίδα / φροντίδα. Σημειώνεται ότι στα ελληνικά γνωρίζουμε τρεις όρους (1) γονική μέριμνα (2) επιμέλεια / φροντίδα (3) φροντίδα. Μόνοι οι Αμερικανοί διακρίνουν (1) *parental authority* (2) *legal custody* (3) *physical custody*. Όλες οι άλλες χώρες διακρίνουν (1) *parental authority / autorite parentale* (2) *custody / garde d' enfant*. Μιλώντας για *custody* οι ευρωπαίοι συμπολίτες μας μιλάνε περισσότερο για την φροντίδα και λιγότερο για την λήψη αποφάσεων για το παιδί, η οποία σε κάθε περίπτωση παραμένει κοινή.

που τον υποστήριξα το 2006, στο τέλος της 14ου νομοθετικού σώματος, είναι ακόμα πιο οδυνηρό να πρέπει να παραδεχτώ αυτή την αποτυχία »(1). Ακόμη και σήμερα, ένας γονέας ο οποίος ζητά από το Δικαστήριο ισάριθμες μέρες και νύχτες (διανυκτερεύσεις) όσες και ο άλλος γονέας, μπορεί να δει το αίτημά του ν' απορρίπτεται και να διατάσσονται μόνο δύο διανυκτερεύσεις από τους δικαστές με το σκεπτικό ότι «η κοινή επιμέλεια / φροντίδα δεν σημαίνει και ίσο χρόνο στα σπίτια των δύο γονέων.».

"Στο ίδιο πνεύμα η Δρ Fiorella Buttiglione σχολίασε: «Δεν νομίζω λοιπόν ότι η πρόβλεψη της διπλής κατοικίας μπορεί να επιτύχει την ικανοποίηση του βέλτιστου συμφέροντος του παιδιού. Το το ότι οι γονείς θα πρέπει να τον κατανέμει ισομερώς μεταξύ τους το χρόνο είναι σαν να ήταν το παιδί ένα βραβείο, το οποίο ν' αποτελείται από ώρες.»(CSM έγγραφο Μαρτίου 2011). Το δικαστήριο της Varese σχολίασε:« Η νομολογία του Δικαστηρίου δεν συμφωνεί με την κατανομή του χρόνου που απαιτεί στην πράξη μία αλλαγή της κατοικίας κάθε λίγες ημέρες, καθώς θα ήταν επικίνδυνα αποσταθεροποιητική. "

Ως αποτέλεσμα αυτής της προσέγγισης του ενός γονέα και της προτεραιότητας που δίνεται στη σταθερότητα του σπιτιού έναντι αυτής των συναισθηματικών σχέσεων, που συνδυάζεται με την αναποτελεσματικότητα του νομικού συστήματος στο να εκτελεστεί το διατακτικό των αποφάσεων των σχετικών με την επιμέλεια / φροντίδα, 25.000 παιδιά στην Ιταλία (περίπου ένα στα τρία), σύμφωνα με τα δεδομένα της ISTAT, χάνουν την επαφή με έναν από τους γονείς μετά το χωρισμό.

Οι επιπτώσεις είναι σημαντικές τόσο σε όρους βιο-ιατρικού όσο και σε όρους κοινωνικού κόστους.

Πρώτον, υπάρχουν σημαντικές επιπτώσεις από την συναισθηματική στέρηση και το άγχος που ι καταγράφονται κατά την νευρολογική και την ψυχολογική αξιολόγηση : Οι Battaglia, Pesenti, Medland et al, 2009, δεικνύουν ότι «τα παιδιά με γενετική προδιάθεση που υπόκεινται στο τραύμα του χωρισμού των γονέων (λόγω θανάτου ή δύσκολης διάλυσης της οικογένειας) σε πρώιμη ηλικία, έχουν μια υψηλή πιθανότητα να υποφέρουν από πανικό όντας ενήλικες, λόγω μιας τροποποιητικής δράσης στα προμηκικά κέντρα της αναπνοής". Οι Anna Sarkadi et al. τονίζουν πως η πατρική εμπλοκή, όπως μετράται από το χρόνο της συμβίωσης, τη δέσμευση και την ευθύνη έχει μία θετική επίδραση στην ανάπτυξη των απογόνων. Οι ερευνητές ανέλυσαν αναδρομικά 24 μακροχρόνιες μελέτες που διεξήχθησαν σε τέσσερις διαφορετικές ηπείρους και με τη συμμετοχή 22.300 ανηλίκων. Καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η συμμετοχή του πατέρα βελτιώνει τη γνωστική ανάπτυξη, μειώνει τα "ψυχολογικά" προβλήματα σε νεαρές γυναίκες, μειώνει την εγκληματικότητα στα νεαρά άτομα και των δύο φύλων και μειώνει τη συχνότητα των συχνότητα των προβλημάτων «συμπεριφοράς» Το ψυχολογικό στρες και η στέρηση αγάπης μπορεί να προκαλέσει ακόμη και ορμονικά προβλήματα (ψυχοκοινωνικό νανισμό, μη φυσιολογική έκκριση της ωκυτοκίνης και της βαζοπρεσσίνης), και χρωμοσωματική βλάβη. Μια μελέτη στην *Ψυχοσωματική Ιατρική* δείχνει ότι η κακοποίηση ή η στέρηση αγάπης (δρώντας στο μήκος των τελομερών των χρωμοσωμάτων και στην παραγωγή των προ-φλεγμονωδών ουσιών) αυξάνουν την ευαισθησία σε στρεσογόνους παράγοντες στην ενήλικη ζωή, οδηγώντας έτσι σε αυξημένο κίνδυνο ψυχιατρικών διαταραχών. (2,3,4,5).

Οι αρνητικές κοινωνικές συνέπειες αποδεικνύονται σαφώς από τις ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες, το κάπνισμα, τον αλκοολισμό και την πρόωρη εγκατάλειψη του σχολείου. (6,7,8)

Ο συγγραφέας έχει συμμετάσχει συχνά σε επιτροπές της Γερουσίας για την Δικαιοσύνη και σημείωσε ότι ένας από τους κύριους λόγους για την προστριβή μεταξύ των διαφόρων φορέων υπήρξε η συζήτηση ως προς το ποια από τις διάφορες μορφές οικογενειακής δομής θα πρέπει να θεωρείται το χρυσό πρότυπο για το καλό του παιδιού. Απλουστεύοντας, σχηματίσαμε δύο ομάδες : μια ομάδα (αποτελούμενη κυρίως από δικηγόρους και δικαστές), υποστηρίζει ότι πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην συναισθηματική σύνδεση με την κατοικία και στην σταθερότητα του σπιτιού ακόμα και σε βάρος της ποσοτικής σχέσης με τον άλλο γονέα. Η δεύτερη ομάδα (που αποτελείται κυρίως από επιστήμονες) υποστηρίζει ότι αντίθετα πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην συνέχεια των σχέσεων και την σταθερότητα της αγάπης σε βάρος της σταθερότητας του σπιτιού.

Αυτό το άρθρο, έχοντας επίγνωση της επιρροής των κοινωνιολογικών παραγόντων, έχει ως στόχο να αποσαφηνίσει την σημερινή επιστημονική θέση, σύμφωνα με διεθνή επιστημονική βιβλιογραφία, σχετικά με το επίμαχο θέμα του ποια οικογενειακή δομή εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντα του παιδιού.

Η ΑΠΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ

Η έρευνα επεσήμανε ορισμένα καλά αναγνωρισμένα ζητήματα που ανακύπτουν στα παιδιά των χωρισμένων ζευγαριών, αν και τα ζητήματα αυτά δεν έχουν απαραίτητα ή αυτόματα κλινική σημασία. Από τις αρχές του 1970 μια έντονη αντιπαράθεση συνεχίζεται, ειδικά στις ΗΠΑ, σχετικά με τα οφέλη ή τη βλαπτικότητα της κοινής επιμέλειας / φροντίδας (φυσικής και / ή νομικής). Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι αυτή η αντιπαράθεση ξεκίνησε στις ΗΠΑ (όπου το διαζύγιο υπήρχε από το 1906), τη Γαλλία (από το 1789) και τη Σουηδία (από το 1913). Στην Ιταλία διαζύγιο εισήχθη πιο πρόσφατα (η σχετική νομοθεσία απερίπετο από τη Γερουσία έως τον Οκτώβριο 1970) και αυτό μπορεί να εξηγήσει εν μέρει μια πολιτιστική υστέρηση στην αντιμετώπιση του ζητήματος.

Οι θέσεις υπέρ και κατά της ίσης κατανομής του γονικού ρόλου μπορεί να συγκριθεί με την ανάλυση του «οφέλους της [των] εν εξελίξει σχέσεων και με τους δύο γονείς έναντι της ζημιάς που προκαλείται από την μεγαλύτερη έκθεση στις γονικές συγκρούσεις και την αστάθεια στο σπίτι."

Η μάχη στους κόλπους της επιστημονικής κοινότητας υπήρξε έντονη, με κάποιους έντονα αντίθετους με την κοινή εναλλασσόμενη επιμέλεια / φροντίδα Goldstein, Freud & Solnit, 1973 and Kuehl 1989) και άλλους ένθερμους υπέρ (Roman and Haddad 1978 and Bender 1994). (9,10,11,12)

Μετά από περισσότερα από 40 χρόνια από τότε που ξεκίνησε η συζήτηση, μπορούμε τώρα να αντικαταστήσουμε τη θεωρητική και ιδεολογική συζήτηση με μια πιο συγκεκριμένη και πρακτική προσέγγιση βασισμένη στα αποτελέσματα της έρευνας (ειδικά της μετα - ανάλυσης). Αυτό προσφέρει τη δυνατότητα για την αξιολόγηση της εμπειρίας των χωρών που έχουν, σε αντίθεση με την Ιταλία, ιστορία μιας καθιερωμένης από κοινού εναλλασσόμενης επιμέλειας / φροντίδας. Ακόμα κι αν δεν είναι μεγάλης διάρκειας αυτή η εμπειρία τους, επιτρέπει να εξαχθούν έγκυρα συμπεράσματα από τα επαρκώς ισχυρά στατιστικά ευρήματα. Τα συμπεράσματα αυτά είναι χωρίς καμία αμφιβολία ευνοϊκά για την κοινή εναλλασσόμενη επιμέλεια / φροντίδα και έφεραν σαν αποτέλεσμα, αν και με πολύ αργούς ρυθμούς, τις αλλαγές που εφαρμόζονται ήδη στα νομικά συστήματα πολλών χωρών.

Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ BAUSERMAN

Αυτή η σημαντική μελέτη που δημοσιεύθηκε το 2002 από έναν ψυχίατρο του Κυβερνητικού τμήματος των Ηνωμένων Πολιτειών παρουσίασε την μετα - αναλυτική προσέγγιση. Ο Bauserman υποστηρίζει ότι η πραγματική έρευνα δεν θα πρέπει να εξετάσει μόνο τις διαφορές μεταξύ των αποτελεσμάτων των δύο τύπων της επιμέλειας / φροντίδας, αλλά θα πρέπει επίσης να εξετάσει πώς οι παράγοντες που έχουν αναγνωρισθεί σχετίζονται κλινικά με κάθε αποτέλεσμα. (13)

Ο Bauserman καθιστά σαφές ότι αυτό δεν μπορεί να οδηγήσει στη δημιουργία μιας ενιαίας απόλυτης θέσης, αλλά θεμελιώνει μια στατιστικά επικυρωμένη συσχέτιση μεταξύ των μεταβλητών εξετάζοντας το καλύτερο είδος επιμέλειας / φροντίδας.

Η μετα-αναλυτική προσέγγιση επιτρέπει την ενσωμάτωση των αποτελεσμάτων της έρευνας της διαθέσιμης βιβλιογραφίας σε ένα πιο συστηματικό τρόπο. Τα ποσοτικά στατιστικά αποτελέσματα μπορούν να μετατραπούν σε μια μετρική ανάλυση και έτσι και οι ποσοτικές επιδράσεις μπορούν να αναλυθούν συστηματικά.

Ο Bauserman, ένας Αμερικανός ψυχίατρος, ευνοεί την προσέγγιση αυτή, δεδομένου ότι αποφεύγει κάποια συστηματική μεροληψία όπως στην επιλογή του δείγματος, για παράδειγμα.

Ο Bauserman επιλέγει δύο στόχους να εξετάσει : πρώτον, την ανάλυση των μετα - αναλυτικών πορισμάτων που συγκρίνουν τα αποτελέσματα των παιδιών στην κοινή επιμέλεια / φροντίδα και των παιδιών στην αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα. Δεύτερον, πώς δευτερεύουσες μεταβλητές μπορούν να επηρεάσουν τα διαφορετικά αποτελέσματα. Για παράδειγμα : καθώς η νομολογία διεθνώς τείνει ν' αναθέσει την επιμέλεια / φροντίδα στη μητέρα, όταν η επιμέλεια / φροντίδα χορηγείται στον ένα γονέα, ένα σύστημα με μεγαλύτερη τάση να εξισορροπεί τους γονικούς ρόλους θα σήμαινε ότι τα περισσότερα άρρενα παιδιά θα επωφεληθούν από τις στενότερες σχέσεις με τον άρρενα γονέα και στη συνέχεια θα μπορούσαν, θεωρητικά, ν' αποκομίσουν μεγαλύτερα οφέλη από τα θήλεα παιδιά.

Ο Bauserman αναλύει 33 μελέτες (εκ των οποίων 22 μη δημοσιευμένες) που έχουν προηγουμένως επιλεγεί έτσι ώστε να είναι τυποποιημένες : σε 4 οι ερευνητές συγκρίνουν την εναλλασσόμενη με την αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα. Σε 21 οι ερευνητές συγκρίνουν την αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα με την επιμέλεια / φροντίδα που επιτρέπει ως χρόνο συμβίωσης με τον δεύτερο γονέα μεταξύ 25 και 50% του συνολικού χρόνου. 6 μελέτες συγκρίνουν την αποκλειστική με την κοινή επιμέλεια / φροντίδα βασιζόμενες σε ένα φιλελεύθερο ορισμό του ζευγαριού των γονέων. Τέλος, 2 ξεχωριστές μελέτες που συγκρίνουν το ίδιο δείγμα των παιδιών σε μια ομάδα εκδοχών της αποκλειστικής επιμέλειας / φροντίδας, σε μία «εναλλασσόμενης» επιμέλειας / φροντίδας (όπου το παιδί θα ξοδεύει το πενήντα τοις εκατό του χρόνου με κάθε γονέα) και μια κοινής επιμέλειας / φροντίδας (παιδιά που ζουν το 25% έως 49% του χρόνου με το δεύτερο γονέα).

Η μελέτη εξέτασε μια σειρά παραμέτρων μέτρησης της υγείας: τη γενική ψυχική ευεξία, τη συμπεριφορά, τα συναισθήματα, την αυτοεκτίμηση, τις σχέσεις με τις οικογένειες και την αξιολόγηση του σχολείου. Το έργο περιλάμβανε την ανάλυση της ψυχικής υγείας με ερωτηματολόγιο σχετικά με το χρονικό διάστημα μέχρι τη στιγμή του διαζυγίου και μια λίστα ελέγχου του επιπέδου των συγκρούσεων, τόσο του παρελθόντος όσο και του παρόντος. Μέτρησε 140 ποσοτικά αποτελέσματα.

Η ανάλυση καλύπτει 1.846 παιδιά σε αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα και 814 σε κοινή επιμέλεια / φροντίδα και κυμάνθηκε σε περιόδους μεταξύ 1982 και 1999.

Αναλύθηκαν αρκετοί εξωτερικοί παράγοντες που ενδέχεται να επηρεάσουν τα αποτελέσματα. Διαπιστώθηκε ότι αυτά δεν τροποποιήθηκαν από το φύλο του αρχικού συντάκτη της μελέτης ή από την ηλικία των παιδιών κατά το χρόνο του διαζυγίου. Ομοίως, ούτε η επικράτηση του θηλυκού γονέα στην «αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα» της ομάδας, ούτε το είδος του μέτρου βρέθηκαν να έχουν κάποια επίδραση. (Αποκλειστικό DSTA λογισμικό που χρησιμοποιείται για την εξάλειψη ακραίων αποτελεσμάτων, ώστε να διασφαλιστεί η στατιστική ομοιογένεια).

Εν περιλήψει, τα αποτελέσματα ήταν:

1 - Παιδιά σε κοινή επιμέλεια / φροντίδα πάνε καλύτερα από αυτά που βρίσκονται σε «αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα», ανεξάρτητα από την ηλικία τους.

2 - Η παρουσία και η συμμετοχή των πατέρων που δεν συγκατοικούν ήταν θετικά συνδεδεμένη με τη συμπεριφορά, τα συναισθήματα και τις επιδόσεις στην εκπαίδευση.

3 – Τα αποτελέσματα δεν διαφέρουν ανάλογα με το ποιος συνέταξε τα έντυπα (μητέρες, πατέρες, δάσκαλοι, ψυχολόγοι ή οι γιατροί).

Ο Bauserman διαπίστωσε ότι, γενικά, τα παιδιά σε κοινή επιμέλεια / φροντίδα ήταν παιδιά ζευγαριών χαμηλών συγκρούσεων. Ο συγγραφέας δεν παρέβλεψε ένα πιθανό πρόβλημα, αυτό της αυτό - επιλογής των περιπτώσεων, αλλά παρατήρησε επίσης ότι η χαμηλή σύγκρουση στην περίπτωση των παιδιών σε κοινή επιμέλεια / φροντίδα δεν αποτελεί προγνωστικό παράγοντα για καλύτερη έκβαση. Ωστόσο, αντίθετα άλλες ερευνητικές μελέτες (Gunnoe & Braver 2001), όπου αυτή η μεταβλητή έχει εξαλειφθεί μετά από στατιστική διόρθωση έδειξε οφέλη για τα παιδιά. (14)

Ο Bauserman κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, για να εξαλειφθεί κάθε αμφιβολία, θα πρέπει να διεξαχθούν μελέτες που να συγκρίνουν τα παιδιά που ζουν σε κοινή επιμέλεια / φροντίδα που διατάχθηκε από τα δικαστήρια με παιδιά που ζουν σε κοινή επιμέλεια / φροντίδα η οποία αποφασίστηκε ελεύθερα από τους ίδιους χωρισμένους γονείς.

Η σύγκριση μεταξύ της μονογονεϊκής πατρικής επιμέλειας / φροντίδας και της συν - επιμέλειας / φροντίδας έδειξε ένα μικρό και στατιστικά μη σημαντικό πλεονέκτημα υπέρ της πρώτης. (Αποτελέσματα πολλών προηγούμενων μελετών που έτειναν να βρίσκονται ευνοϊκά υπέρ της ανατροφής των παιδιών από την μητέρα μπορεί να είναι προβληματικά λόγω του μικρού μεγέθους του δείγματος, όπου τα δεδομένα προέρχονται από νομικές υποθέσεις, καθώς ο αριθμός των υποθέσεων πατρικής επιμέλειας / φροντίδας είναι μικρός αφού τα δικαστήρια σε όλο σχεδόν το δυτικό κόσμο προκρίνουν την μητρική επιμέλεια / φροντίδα, σπάνια την εναλλασσόμενη επιμέλεια / φροντίδα και σχεδόν ποτέ την πατρική επιμέλεια / φροντίδα.)

Τα αποτελέσματα της μελέτης Bauserman (διαθέσιμη στο σύνολό της, όπως και πολλές άλλες από τις μελέτες που αναφέρονται εδώ, στο www.figlipersempre.com) είναι τα εξής:

1 – Υπάρχει μια οριστική συσχέτιση, αλλά χωρίς αιτιολογική σχέση, μεταξύ της κοινής επιμέλειας / φροντίδας και της βελτιωμένης νοητικής κατάστασης.

2 - Ο ισχυρισμός ότι η κοινή επιμέλεια / φροντίδα εκθέτει τα παιδιά με δύο σπίτια σε σοβαρή σύγκρουση απορρίπτεται. Η κοινή επιμέλεια / φροντίδα είναι ευεργετική.

3 – Η κοινή επιμέλεια / φροντίδα δεν είναι κατάλληλη, όπου οι γονείς είναι καταχρηστικοί, παραμελούν ή είναι ψυχικά ασθενείς κλπ.

4 - Μερικές από τις έρευνες που εξετάστηκαν έδειξαν ότι η κοινή επιμέλεια / φροντίδα μειώνει την σύγκρουση.

5 – Η διάδοση αυτών των ευρημάτων στα ενδιαφερόμενα μέρη είναι απαραίτητη. (Σημείωση συντάκτη : Οι παιδίατροι που επικοινωνούν με τους γονείς ασθενών τους, που βρίσκονται στην διαδικασία του χωρισμού, θα πρέπει να τους ενημερώσουν ότι η λύση του διπλού σπιτιού είναι θετική καθώς προσφέρει μία συνέχεια στις σχέσεις και στην εκπαίδευση.

6 - Το γενικό συμπέρασμα είναι ότι η κοινή επιμέλεια / φροντίδα μπορεί σίγουρα να είναι επωφελής καθώς αποφεύγει κάποια από τα αναγνωρισμένα και σαφώς καθορισμένα μειονεκτήματα που συνδέονται συγκεκριμένα με την αποκλειστική επιμέλεια / φροντίδα.

Κάποιες εμπειρίες από το εξωτερικό

Σε πολλές χώρες η ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα είναι περισσότερο καθιερωμένη από ό, τι εδώ στην Ιταλία. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κοινή επιμέλεια / φροντίδα είναι η λύση στην πλειονότητα των περιπτώσεων. Η θεωρία της κοινής γονικής ευθύνης δεν συνοδεύεται από την πρακτική.

Ο Bauserman θεωρεί ότι η επιμέλεια / φροντίδα είναι αυθεντικά κοινή όταν το παιδί περνά όχι λιγότερο από το 25% του χρόνου του με το λιγότερο ευνοημένο γονέα. Αυτό θα διέγραφε σχεδόν όλες τις ιταλικές περιπτώσεις που σήμερα θεωρούνται ότι υπάγονται στην ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα. Στην Ιταλία, ο μέσος χρόνος που δαπανάται με το δεύτερο γονέα είναι θεωρητικά 17%. Στην πραγματικότητα, είναι πραγματικά χαμηλότερος. (Βλ. "The son of divorced parents," Ripps, 3-4 2009). (15)

Η ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα έχει γίνει μια απαίτηση της ιταλικής νομοθεσίας από το 2006. Έχει γίνει νόμος στη Σουηδία, την Ελλάδα [σημ. του μεταφραστή] και την Ισπανία από το 1981, στη Μεγάλη Βρετανία από το 1991, στη Γαλλία από το 1993, και στη Γερμανία από το 1998.

Στην Καλιφόρνια και τον Καναδά, ο δικαστής συχνά πρέπει να αναφέρει τους λόγους εάν σε κάποια περίπτωση δεν χορηγεί την κοινή επιμέλεια / φροντίδα με ίσο χρόνο.

Το Βέλγιο είναι έτοιμο να ψηφίσει ένα νόμο που να προβλέπει την κατά κανόνα ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα. Η Σουηδία είναι η ευρωπαϊκή χώρα με το υψηλότερο ποσοστό με ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα (30%, σε σύγκριση με το 16,9% στη Γαλλία και λιγότερο από το 1% στην Ιταλία).

Σε γενικές γραμμές, όμως, ακόμη και εκεί που δεν υπάρχει ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα μπορεί να μοιραστεί ο χρόνος με όρους ουσιαστικής ισότητας, προσαρμόζοντας τις διακοπές και τις μεσοβδόμαδες διανυκτερεύσεις με τον λιγότερο ευνοημένο γονέα. Η προσέγγιση αυτή μειώνει στις συγκρούσεις σε μεγάλο βαθμό. Η επιμέλεια / φροντίδα δεν είναι πλέον ένα εργαλείο συναισθηματικού ή οικονομικού εκβιασμού κατά του πρώην γονέα συνεργάτη. Οι δικαστικές περιπτώσεις στη Σουηδία εξαλείφθηκαν σχεδόν πλήρως με την υιοθέτηση αυτής της προσέγγισης, καθώς ο γονέας καταβάλλει τη

διατροφή άμεσα στο παιδί και όχι μέσω της μηνιαίας διατροφής στην πρώην σύντροφο. Πλέον, 95,7% των ζευγαριών καταλήγουν σε συμβιβασμό κατά την πρώτη δικάσιμο και μια άλλη ομάδα κατά τη δεύτερη.

Λίγες περιπτώσεις πάνε στα δικαστήρια, πράγμα που έχει επίσης ως αποτέλεσμα τη μείωση του φόρτου εργασίας του δικαστικού συστήματος. Κατά συνέπεια, αυτές οι περιπτώσεις που θα καταλήξουν στο δικαστήριο διαρκούν μόνο έξι μήνες.

Η εισαγωγή του νόμου στο Βέλγιο το 2006 οδήγησε σε πολύ θετικά αποτελέσματα. Η εισαγωγή του νόμου για την από κοινού ανατροφή των παιδιών στην Αυστραλία το 2006 παρήγαγε ένα σημαντικό αποτέλεσμα. Ενώ ο αριθμός των γενικών υποθέσεων αυξήθηκε από 76.807 σε 79.442, κατά τα προηγούμενα δύο χρόνια, οι παραπομπές στο Οικογενειακό Δικαστήριο (κατά προσέγγιση αντιστοιχεί στις δικαστικές υποθέσεις στην Ιταλία) μειώθηκαν από 27.313 σε 18.633.

Στη Γαλλία, η ισχύουσα νομοθεσία προβλέπει την από κοινού εναλλασσόμενη επιμέλεια / φροντίδα, αλλά οποιαδήποτε σύγκρουση, ακόμη και αν προέρχεται από ένα μόνο μέρος, δίνει στο δικαστήριο τη δυνατότητα να βάλει στην άκρη τον κανόνα αυτό. Αυτό δημιουργεί μεγάλη δυσαρέσκεια. Η πρακτική της εναλλασσόμενης επιμέλειας / φροντίδας δεν υπήρξε ποτέ ταμπού στη Γαλλία. Ενώ δεν είναι ευρέως διαδεδομένη, οι αριθμοί επέτρεψαν να διεξαχθούν ορισμένες μελέτες. Τα ευρήματα υποστήριξαν σε μεγάλο βαθμό την κοινή επιμέλεια / φροντίδα ως μία λύση.

Αυτά συμπεριλαμβάνουν την μελέτη του Ripps, "The son of divorced parents" που παραπέμπεται ανωτέρω. Ο Solint (1980) διαπίστωσε ότι η κοινή επιμέλεια / φροντίδα ενισχύει την εμπιστοσύνη στους γονείς. Το 20% των γονέων ήθελαν πιο συχνή εναλλαγή (π.χ. αντί για μία εβδομάδα ανά γονέα, ήθελαν 3 ημέρες ανά γονέα) και το 30% ήθελε περιόδους μεγαλύτερες από την εβδομάδα των 7 ημερών). Μια μελέτη του Jacquin – Fabre έδειξε τα καλά αποτελέσματα και για τους δύο γονείς και τα παιδιά. Το 2005 ο Raschetti αξιολόγησε μια σειρά από μελέτες τόσο στο γαλλόφωνο όσο και στον αγγλόφωνο κόσμο και κατέληξε :

1 – Η εναλλασσόμενη επιμέλεια / φροντίδα δεν επηρεάζει αρνητικά τα παιδιά καθώς έχουν από την φύση τους μεγάλη προσαρμοστικότητα.

2 – Αυτό συμβαίνει ακόμη και όταν οι σχέσεις μεταξύ των γονέων είναι κακές (αν και αυτό δεν συμβάλει στην βελτίωση των σχέσεων).

3 - Όπου οι υποδομές το επιτρέπουν και υπάρχει η θέληση, η εναλλασσόμενη επιμέλεια / φροντίδα δεν δημιουργεί προβλήματα ακόμη και αν πρόκειται για πολύ μικρά βρέφη (εάν γίνουν οι κατάλληλες ρυθμίσεις για ευνοείται το πρόγραμμα θηλασμού).

4 - Σε γενικές γραμμές ήταν δυνατόν να συναχθεί από την μελέτη ότι τα παιδιά των μονογονεϊκών οικογενειών έχουν χαμηλότερη γνωστική ανάπτυξη και είναι λιγότερο κοινωνικά από ότι τα παιδιά οικογενειών με κοινή επιμέλεια / φροντίδα. (16, 17, 18).

Μια μεγάλη μελέτη με 3.000 παιδιά της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην Γαλλία με επικεφαλής τον Roussin-Martin (παραπέμπεται επίσης από το National College of the Order of Italian Psychologists στις ακροάσεις ενώπιον της Δικαστικής Επιτροπής της Γερουσίας) διαπίστωσε ότι τα παιδιά που ζουν εναλλάξ και με τους δύο γονείς έχουν υψηλότερα επίπεδα αυτοεκτίμησης και αυτοσυγκράτησης και έχουν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση συγκρινόμενα με αυτά που ζουν με έναν μόνο γονέα. (19)

Στη σημαντική συνεδρίαση της 8ης Νοεμβρίου, το National College of Psychologists επισήμανε : "... το μοντέλο στο οποίο περιλαμβάνει μόνο ένα επικρατούντα γονέα ως μόνιμο σημείο αναφοράς για τα παιδιά, που παρέχει για όλες τις ανάγκες τους και που λαμβάνει κάθε απόφαση και όλη την ευθύνη για τη φροντίδα τους, ενώ ο άλλος γονέας απλά αναγκάζεται να δίνει χρήματα και να έχει μόνο σποραδικές επαφές με τα παιδιά του, δεν είναι κατάλληλο για τις ανάγκες των παιδιών. Σε γενικές γραμμές, οι προτεινόμενες αλλαγές στο νομοσχέδιο DDL 2454 δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να ενισχύουν την πιθανότητα ότι η αρχή της διπλής ανατροφής των παιδιών (προώθηση πυρήνα) δεν παραμένει μια στοιχειώδης αρχή χωρίς να συνάδει με τα δεδομένα της καθημερινής ζωής και να εφαρμόζεται αυστηρά σαν αρχή, έτσι ώστε να διατηρηθεί η εξελικτική διαδικασία του παιδιού. Ο πυρήνας μπορεί να περιλάβει δύο γονείς (με τις διαφορετικές απόψεις και τις συνήθειες τους), οι οποίοι θα εγγυώνται μεγαλύτερη αμεροληψία στην εκπαιδευτική και αναπτυξιακή διαδικασία του παιδιού.

Το στοιχείο που πρέπει να αξιολογηθεί είναι αν, όσον αφορά την υγεία του παιδιού, είναι καλύτερο να θυσιάζεται ένα μικρό χρονικό διάστημα προκειμένου να μένει στα σπίτια και των δύο γονέων αντί να χάσει την ευκαιρία να έχει και τους δύο γονείς ως σημεία αναφοράς "

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Μια σημαντική μελέτη έχει μόλις δημοσιευτεί στο Children & Society. Διεξήχθη από ερευνητές των Πανεπιστημίων της Bethesda, της Γροιλανδίας, της Στοκχόλμης, του Yvaskula (Φινλανδία), της Κοπεγχάγης, του Akureyri (Ισλανδίας) και του Γκέτεμποργκ. Ανέλυσε 184.496 παιδιά (καταμεμημένα σε τρεις ηλικιακές ομάδες : των έντεκα, των δεκατριών και των δεκαπέντε ετών) σε 36 δυτικές κοινωνίες (συμπεριλαμβάνεται και η Ιταλία) με όχι λιγότερο από 1.536 σπουδαστές σε κάθε χώρα ανά ηλικιακή ομάδα. (20)

Ο σκοπός αυτής της μελέτης ήταν να εξετάσει μόνο τις διαφορές στην ικανοποίησή τους από τη ζωή και την αντίληψή τους περί της οικογενειακής ευημερίας, μεταξύ των παιδιών σε διαφορετικές δομές της οικογένειας, σε μια πολύ ευρεία ποικιλία πολιτιστικών καταστάσεων. Ένα μεγάλο δείγμα που προέρχεται από 36 χώρες τους έδωσε τη δυνατότητα να συγκρίνουν τις πιο κοινές καταστάσεις της ζωής συμπεριλαμβανομένων οικογενειών που δεν χώρισαν, οικογενειών με άγαμες μητέρες και οικογενειών με

μητέρες και πατριούς) με λιγότερο κοινές καταστάσεις, όπως οι οικογένειες μόνο με πατέρες, οικογένειες με πατέρες και μητρίες και από οικογένειες με κοινή επιμέλεια / φροντίδα σε δύο σπίτια.

Η ανάλυση βασίστηκε στα στοιχεία της μελέτης 2005/2006 HBSC (Health Behaviour in School-aged Children), μια συλλογική μεταξύ εθνών μελέτη από την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας (WHO).

Το διεθνές υπόδειγμα ερωτηματολογίου αποτελείτο από μια σειρά από καίρια ερωτήματα που χρησιμοποιήθηκαν σε όλες τις συμμετέχουσες χώρες και από επιπρόσθετες εστιασμένες ερωτήσεις που επέτρεπαν σε κάθε συμμετέχουσα χώρα να δώσει έμφαση σε συγκεκριμένα ζητήματα εθνικού ενδιαφέροντος. Οι μετρήσεις αυτής της μελέτης έλαβαν χώρα σε 36 δυτικές βιομηχανικές χώρες (Αυστρία, Βέλγιο, Βουλγαρία, Καναδάς, Κροατία, Τσεχία, Δανία, Εσθονία, Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Ουγγαρία, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ισραήλ, Ιταλία, Λετονία, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, ΠΓΔΜ, Ολλανδία, Νορβηγία, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Ρωσία, Σλοβακία, Σλοβενία, Ισπανία, Σουηδία, Ελβετία, Τουρκία, Ουκρανία, Ηνωμένο Βασίλειο, και οι Ηνωμένες Πολιτείες). Ελήφθη δεοντολογική έγκριση, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, για κάθε εθνική έρευνα.

Οι εξαρτημένες μεταβλητές της ικανοποίησης από τη ζωή μετρήθηκαν χρησιμοποιώντας την κλασική μέτρηση του Cantril (1965). Κάθε ερωτώμενος κλήθηκε να δείξει πού ένοιωθε ότι πράγματι βρισκόταν εκείνη την στιγμή, σε μια οπτικά αναπαριστώμενη κλίμακα στην οποία το 0 ήταν η χειρότερη δυνατή ζωή και 10 η καλύτερη δυνατή.

Για να αποφευχθεί η δυνητικά συγχυτική επίδραση του οικονομικού πλούτου στην ατομική ικανοποίηση από τη ζωή συμπεριλήφθηκε μία μέτρηση της παρατηρούμενης οικονομικής κατάστασης. Ο συμμετέχων ρωτήθηκε πόσο καλά πίστευε ότι ήταν η οικογένεια του / της βαθμολογώντας από το 1 (καθόλου καλά) έως το 5 (πολύ καλά). Αυτή η υποκειμενική μέτρηση προτιμήθηκε από άλλες αντικειμενικές μετρήσεις της ευημερίας, όπως η κλίμακα της HBSC για την οικογενειακή ευημερία. Η ικανοποίηση από τη ζωή είναι πιο πιθανό να επηρεάζεται από τις αντιλήψεις περί ευημερίας περισσότερο από τον αριθμό των πραγματικών περιουσιακών στοιχείων που έχει η οικογένεια σε σύγκριση σε άλλες οικογένειες.

Συνοπτικά τα αποτελέσματα ήταν :

1 - Τα παιδιά που ζουν και με τους δύο βιολογικούς γονείς ανέφεραν υψηλότερα επίπεδα ικανοποίησης από τη ζωή από ό, τι τα παιδιά που ζουν με έναν μόνο γονέα ή με ένα βιολογικό γονέα και έναν πατριό ή μία μητριά. Έτσι, τα παιδιά που ζουν άθικτες οικογένειες τα πηγαίνουν καλύτερα.

2 - Τα παιδιά που ζουν με αυθεντική (δηλαδή με ίση κατανομή του χρόνου) κοινής επιμέλεια / φροντίδας ανέφεραν υψηλότερα επίπεδα ικανοποίησης από τη ζωή από ό, τι οποιαδήποτε άλλη ρύθμιση για χωρισμένες οικογένειες. Μόνο το ένα τέταρτο (0,26) από αυτά κατατάσσουν τον εαυτό τους σε επίπεδο κάτω από αυτό των παιδιών των άθικτων οικογενειών.

3 - Όταν η συγκεκριμένη παράμετρος της αντιλαμβανόμενης οικογενειακής ευημερίας ελέγχεται για τη διαφορά μεταξύ οικογενειών με κοινή επιμέλεια / φροντίδα και οικογενειών με την επιμέλεια / φροντίδα στη μητέρα ή μεταξύ οικογενειών με κοινή επιμέλεια / φροντίδα και οικογενειών με μητέρα και πατριό, γίνεται στατιστικά ασήμαντη.

4 - Οι δυσκολίες της επικοινωνίας με τους γονείς σχετίζονται έντονα με το χαμηλότερο επίπεδο ικανοποίησης από τη ζωή, αλλά δεν επηρεάζουν τη σχέση μεταξύ της δομής της οικογένειας και της ικανοποίησης από τη ζωή.

5 - Τα παιδιά στις σκανδιναβικές χώρες που χαρακτηρίζονται από ένα ισχυρό σύστημα κοινωνικής πρόνοιας ανέφεραν σημαντικά υψηλότερα επίπεδα ικανοποίησης από τη ζωή σε κάθε μέτρηση σε σύγκριση με άλλες χώρες, με εξαίρεση την κατηγορία των παιδιών που ζουν σε σπίτια με τον πατέρα σαν μόνο γονέα. Ειδικότερα, οι ερευνητές παρατήρησαν ότι το χαμηλότερο επίπεδο ικανοποίησης από τη ζωή συνέβη σε καταστάσεις με μόνο το πατέρα ή το πατέρα και η μητριά. Φάνηκε λοιπόν ότι εάν το παιδί δεν ζει με την μητέρα έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο ως προς την ικανοποίηση από τη ζωή σε σύγκριση με το να μην ζει με τον πατέρα. Ωστόσο, δεδομένης της ισχυρής τάση των δικαστηρίων να αναθέτουν την επιμέλεια / φροντίδα των παιδιών στη μητέρα είναι επίσης πιθανόν ότι τα λίγα παιδιά των οποίων η επιμέλεια / φροντίδα έχει ανατεθεί στον πατέρα τους, κατά μέσο όρο, να έχουν κοινωνικά και ψυχολογικά προβλήματα.

Σε ένα πιο ρεαλιστικό επίπεδο, εξάλλου, που υφίσταται η ανάγκη για μεγάλο όγκο δεδομένων ώστε να εξαχθούν στέρεα συμπεράσματα, οι πολύ μικρές υποομάδες του πληθυσμού έχουν περιορίσει σοβαρά το ενδεχόμενο να επικυρωθεί στατιστικά η έρευνα σχετικά με τα παιδιά που ζουν με μόνο τον πατέρα ή τον πατέρα και τη μητριά. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι ζώντας όλο ή το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου τους με τη μητέρα τους δεν ήταν ζωτικής σημασίας από την άποψη αυτή. Τα παιδιά που ζουν περίπου μισό χρόνο με τη μητέρα τους και μισό χρόνο με τον πατέρα τους είναι εξίσου ικανοποιημένα με εκείνα που ζουν με τη μητέρα ή με τη μητέρα και τον πατριό το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου. Η κοινή επιμέλεια / φροντίδα δεν βρέθηκε ποτέ να είναι ένα μειονέκτημα.

6 - Οι οικονομικές διαφορές μεταξύ των χωρών επηρεάζουν το συσχετισμό μεταξύ ορισμένων οικογενειακών δομών, της αντιλαμβανόμενης οικογενειακής ευημερίας και της ικανοποίησης από τη ζωή.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η τελευταία μελέτη, η οποία θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως εύρημα κατά της κοινής επιμέλειας / φροντίδας, χρονολογείται στο 1999. Ήταν μια μικρή μελέτη περιπτώσεων και η μεταβλητή αξιολόγησης ήταν η προσκόλληση στις γονεϊκές φιγούρες. Τα αποτελέσματα θα πρέπει να σημειωθεί ήταν κάτω από το

επίπεδο στατιστικής σημαντικότητας (σημ. του μεταφραστή : δηλαδή απέτυχε η έρευνα ν' αποδείξει τα μειονεκτήματα της κοινής επιμέλειας). (21)

Το ότι η αυθεντικά κοινή επιμέλεια / φροντίδα είναι προτιμότερη από την ανατροφή του παιδιού από τον ένα γονιό επιβεβαιώθηκε σε μια άλλη περιοχή από μια εμπειριστατωμένη μελέτη 15.428 εφήβων Σουηδών. Η μελέτη εστιάστηκε αποκλειστικά σε κινδύνους συμπεριφοράς : τα ναρκωτικά, το αλκοόλ, το κάπνισμα, η την έκθεση σε εκφοβισμό (bullying) και σωματική βία, καθώς και την ψυχική δυσφορία (22). Ιδιαίτερα καλά αποτελέσματα βρέθηκαν ως προς τις μετρήσεις της ψυχικής δυσφορίας.

Το τελετουργικό ερώτημα "... τι σκέφτονται τα παιδιά των χωρισμένων οικογενειών ;" έλαβε κάποιες πολύ ενδιαφέρουσες απαντήσεις στην έρευνα των Fabricius και Hall το 2000. (23)

Αυτοί οι δύο Αμερικανοί καθηγητές ψυχολογίας εκμαίευσαν απαντήσεις από περισσότερους από 800 νέους (φοιτητές των πανεπιστημίων τους), ο οποίοι μεγάλωσαν με διαζευγμένους γονείς. Οι συμμετέχοντες κλήθηκαν να αναφέρουν τις αντιλήψεις τους σχετικά με το κεντρικό ζήτημα του πόσο χρόνο θα πρέπει να περάσουν με κάθε γονέα τα παιδιά που εμπλέκονται σε ένα διαζύγιο. Τα αγόρια σαφώς ανέφεραν ότι πάντα ήθελαν να περνούν περισσότερο χρόνο με τον πατέρα τους, καθώς μεγάλωναν και ότι αυτό που αντιλαμβάνοντο ως καλύτερη ρύθμιση ήταν η ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα. Αυτή επιλέχθηκε από το 93% των παιδιών που είχαν βιώσει ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα και το 70% εκείνων που δεν είχαν την ευκαιρία να την δοκιμάσουν.

Είναι σαφές ότι η ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα δεν μπορεί και δεν πρέπει να επιβάλλεται αναντίρρητα σαν η ρύθμιση της επιμέλειας / φροντίδας για όλα τα παιδιά. Ωστόσο, πρέπει ν' αντιπροσωπεύει το χρυσό πρότυπο για τα παιδιά και δεν πρέπει να, αποκλείεται εκ των προτέρων όπως γίνεται σήμερα στην Ιταλία. Θα πρέπει να θεωρείται η πρώτη επιλογή και θα πρέπει να δίδονται κίνητρα υπέρ της. Η αντίθετη συμπεριφορά, όπως βίαιη μετακίνηση των παιδιών μακριά από την άλλη γονεϊκή φιγούρα πρέπει να αποθαρρύνεται. Όπως συμβαίνει σήμερα στον Καναδά, στην Καλιφόρνια και τη Σουηδία θα πρέπει να απαιτούνται ακριβείς τεκμηριωμένοι λόγοι για να εξεταστεί οποιαδήποτε εξαίρεση απ' αυτόν τον κανόνα.

Τα λόγια του καθηγητή Turchi, (Καθηγητής της Εφαρμοσμένης Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της Πάντοβα) δείχνουν ότι κάποια προσπάθεια εξακολουθεί ν' απαιτείται για να καλυφθεί η απόσταση που προκαλείται από τις προκαταλήψεις, την ιδεολογία. Έκλεισε την ομιλία του στη Γερουσία ως εξής:

- Η βασική κριτική κατά ενός πλήρως και αυθεντικού μοντέλου διπλού γονέα, όπως όπως αυτού που προτάθηκε με αυτό το νομοσχέδιο, συνίσταται στην αναπόφευκτη διαίρεση του συμφέροντος του παιδιού μεταξύ δύο εξίσου σημαντικών γονικών αναφορών. Η ορολογία που χρησιμοποιείται για να εκφράσει την διαφωνία χρησιμοποιεί έντονα αρνητική γλώσσα, όπως «παρκάροντας», στέλνοντας σαν "πακέτο", κόβοντας σε φέτες "σαν πορτοκάλι», κάνοντας το παιδί «νομάδα» ή «βαλίτσα».

Πρόκειται για μια κριτική που μπορεί να ακούγεται ελκυστική και μπορεί να φαίνεται πειστική, αλλά μόνο σε όσους είναι κακά πληροφορημένοι.

Αυτές οι επικρίσεις που δεν λαμβάνουν υπόψη τις επιστημονικές μελέτες και δεν ενημερώνονται από την επιστημονική εξέλιξη, είναι το ίδιο σαν να αρνούμαστε τα αντιβιοτικά σε εκείνους που έχουν νοσήσει με πνευμονία για να γλυτώσουν τις αναπόφευκτες γαστρεντερικές παρενέργειες. Οι αναλύσεις των μακροχρόνιων μελετών δείχνουν ότι δεν προκύπτει κανένα αρνητικό αποτέλεσμα από την ισομερώς κοινή επιμέλεια / φροντίδα που μοιράζεται μεταξύ δύο σπιτιών ή από διαφορετικά ασυνεχή εκπαιδευτικά μοντέλα. Όπως προαναφέρθηκε τα ευρήματα δείχνουν το αντίθετο.

Αντίθετα, όπου τα κύρια καθήκοντα της εκπαίδευσης ανατίθενται σε ένα μόνο από τους γονείς, αξιόπιστες επιστημονικές αποδείξεις από πολυάριθμες μελέτες αποδεικνύουν κορυφώσεις δυσφορίας για το παιδί.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι τα θετικά αποτελέσματα ισχύουν για ολόκληρη την οικογενειακή ομάδα. Οι μητέρες σε περίπτωση ρύθμισης κοινής επιμέλειας / φροντίδας επίσης επωφελούνται. Στις νεότερες μητέρες μειώνονται τα ψυχολογικά προβλήματα που προκαλούνται από τα συναισθήματα ενοχής απέναντι στα παιδιά τους που απορρέουν από τη διάσταση.

Η έννοια του διπλού σπιτιού, σε πλήρη αντίθεση από το να είναι ζημιογόνα θα πρέπει να θεωρηθεί ως το εργαλείο κλειδί για την προστασία της ισόρροπης ανάπτυξης του παιδιού.

Μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι για το συνολικό ισοζύγιο της υγείας του παιδιού σίγουρα γι 'αυτό δεν αποτελεί θυσία το να χάσει λίγο " χρόνο για να παρευρίσκεται σε δύο νοικοκυριά που χάνουν τη δυνατότητα να έχουν αναφορά και στους δύο γονείς. Αυτό σημαίνει ότι καταλήγουμε υπέρ της εγκατάλειψης της πρακτικής του καθορισμού «κατοικίας του επικρατούντα γονέα" -.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) In the name of the Sons, www.nelnomedeifigli.it, Booksprint editions.
- 2) Battaglia M., Pesenti Gritti P., Medland S et al., "A genetically informed study on the association between childhood separation anxiety, sensitivity to CO2, panic disorder and the effect of childhood parental loss." Archives of general psychiatry , 01.06.2009.
- 3) Anna Sarkadi et al. "Fathers' involvement and children's developmental outcomes: a systematic review of longitudinal studies - Acta Paediatrica 2008, 97/2"
- 4) Orpacka-Juffry et al.: "Experience of stress in childhood correlates negatively with plasma Oxytocine concentration in adult men." Stress jan-2012, 15 (1), 1-10; Epub 2011 jun 19

- 5) Janice K. Kiecolt-Glaser et al: "Childhood adversity heightens the impact of later life care giving stress on telomere length and inflammation" Psychosomatic medicine 73: 16-22, 2011
- 6) Carol W. Metzler, et al. "The Social Context for Risky Sexual Behavior Among Adolescents," Journal of Behavioral Medicine 17 (1994)
- 7) Terry E. Duncan, Susan C. Duncan and Hyman Hops, "The Effects of Family cohesiveness and Peer Encouragement on the Development of Adolescent Alcohol Use: A Cohort-Sequential Approach to the Analysis of Longitudinal Data," Journal of Studies on Alcohol 55 (1994).
- 8) U.S. Department of Health and Human Services, National Center for Health Statistics, Survey on Child Health, Washington, DC, 1993. 9) Goldstein et al: "Beyond the best interests of the child". New York, Free Press, 1973.
- 10) Kuehl (1989): "Against joint custody: a bull moose dissert to the general theory."
- 11) Roman et al.: "The case for joint custody", Psychology today, p.96, 1978, September.
- 12) Bender W.N. et al.: "Joint custody: the option of choice", Journal of divorce & remarriage, 21 (3-4), 115-131. 1994.
- 13) R. Bauserman, "Child adjustment in joint-custody versus sole-custody arrangements: a meta analytic review", Journal of Family Psychology 2002, vol. 16, No. 1-91-102
- 14) Gunnoe M.L., Braver S.L. 2001: "The effect of joint legal custody on mothers, fathers and children, controlling for factors predispose to sun That maternal versus joint legal award." Law and Human Behavior, 25, 25-43.
- 15) Vezzetti V.: "The son of divorced parents" magazine SIPPS, 3-4 2009.
- 16) Solint. L'enfant Vulnerable, retrospective. PUF Paris, 1980.
- 17) Jacquin-Fabre. Les parents, the divorce and the Child, EST Paris, of Guillaurme and Fugue.
- 18) Senate, scanned documents in hearings ANFI for the discussion of the bill 957. Available online www.senato.it
- 19) G. Poussin, Martin E.: "Conséquences de la séparation parental chez l'enfant", publisher Eres, 1999.
- 20) Life Satisfaction Among Children in Different Family Structures: A Comparative Study of 36 Western Societies Children & Society, Vol 26, (2012) p. 51-62
- 21) J. Solomon and C. George (Development of attachment in separated and divorced families, in Psychology Selection, Attachment and Human Development, Vol. 1, No. 1. Pp. 2-33, 1999).
- 22) Beata Jablonska B.Sc Risk Behaviours, victimisation and mental distress among adolescents in different family structures Social Psychiatry and Psychiatric Epidemiology August 2007, Volume 42, Issue 8, pp. 656-663
- 23) William V. Fabricius and Jeffrey Hall: "Young adults's perspectives on divorce", University of Arizona, USA, Family And Conciliation Courts Review, 38 (4): 446-461, 2000

ⁱ Μέσω της σύγκρισης των όρων (ανωτέρω προηγούμενη σημείωση) η χώρα μας εξαπατά τα διεθνή και ευρωπαϊκά όργανα ελέγχου. Στις μέχρι τώρα περιοδικές εκθέσεις ελέγχου του ΟΗΕ, η Ελλάδα έγραφε ότι «σε περίπτωση διάστασης ή διαζυγίου διατηρείται κοινή η γονική μέριμνα» παραλείποντας ν'αναφέρει ότι η επιμέλεια / φροντίδα / φροντίδα ανατίθεται σε ένα γονέα, συνήθως την μητέρα, και ότι μόνος αυτός αναλαμβάνει ν' αναθρέψει το παιδί λαμβάνοντας κάθε απόφαση για τη ζωή του και την αποκλειστική ευθύνη της ανατροφής, περιορίζοντας τον άλλο γονέα στο να πληρώνει διατροφή, να έρχεται αν θέλει ως επισκέπτης λίγες ώρες 1 ή 2 απογεύματα την εβδομάδα και τα σαββατοκύριακα, μία εβδομάδα τα Χριστούγεννα, μία εβδομάδα το Πάσχα και 20 μέρες με 1 μήνα το καλοκαίρι. Οι προσπάθειες αλλαγής του νόμου πανηγυρικά απέτυχαν το 2008 και αργότερα έως το 2012 λόγω των οργανωμένων αντιδράσεων οργανώσεων γυναικών που καλλιεργούν τις διακρίσεις λόγω φύλου σε όφελος των γυναικών

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ioannis@paparigopoulos.gr ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΔΑΚΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ladakkon@yahoo.gr

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΩΝ